

Hoofdstuk 1 Anne

Ik leerde Jos kennen toen ik achttien jaar oud was. Jos was drieëntwintig en had al een huisje net buiten het dorp waar ik woonde. Of Jos nou werkelijk een *hunk* was kan ik niet echt zeggen, maar hij had in elk geval charisma. Ik voelde mij echter veilig bij hem en dat was nog veel belangrijker. Dat ik een relatie met hem aanging was in de eerste plaats waarschijnlijk een vlucht om maar niet thuis te hoeven zijn.

Mijn thuissituatie was verre van ideaal. Mijn vader was een alcoholist en een egoïst die alleen maar bezig was met het scoren van drank, om vervolgens zijn roes uit te slapen op de bank. Mijn moeder probeerde iedere dag de eindjes aan elkaar te knopen. Ze deed echt haar best om het voor mij zo gezellig mogelijk te maken, maar met een alcoholverslaafde echtgenoot, die bovendien de hele dag thuis was, bleek dat onbegonnen werk. Het geld dat zij verdiende, belandde rechtstreeks in de keel van mijn vader. Daardoor verkeerden wij continu in financiële problemen. Ieder dubbeltje moest worden omgekeerd. Er was nooit geld voor iets extra's en Sinterklaas noch Kerst werd gevierd. Een verjaardagcadeau zat er doorgaans ook niet in of het moest iets zijn wat ik echt nodig had. Lid worden van een sportvereniging behoorde niet tot de mogelijkheden en mijn kleding werd versteld tot het helemaal versleten was. Ik mocht ook nooit vriendinnetjes mee naar huis nemen omdat er simpelweg niet genoeg eten was om een extra mond te voeden.

Overigens zou ik dat niet eens willen, want ik schaamde me dood. Mijn vader lag vaak, als ik 's middags thuiskwam van school, laveloos op de bank te snurken. Ik accepteerde het om het simpele feit dat ik geen keuze had. Als ik zag hoe hard mijn moeder moest werken om het hoofd boven water te houden, durfde ik niet eens ergens om te vragen. Mijn moeder probeerde krampachtig op alles te bezuinigen. Zo kreeg ik 's winters een extra deken voor op mijn bed, geitenwollen sokken en een gebreid vest om in te slapen omdat het te duur was om de kachel een graadje hoger te zetten. Meer dan eens stond er een deurwaarder voor de deur en moest mijn moeder betalingsregelingen treffen waardoor we nog meer moesten bezuinigen op eten en kleding. Ik werd in die tijd vaak boos op mijn moeder wanneer ze mij drie dagen achtereen rijst met boter, kaneel en suiker voorschotelde terwijl mijn vader de ene fles bier na de ander opentrok. De spanning was vaak om te snijden. Alles moest wijken voor de drank! Als papa maar gelukkig was, bedacht ik dan cynisch. Mijn wensen en verlangens waren niet relevant. Ik wilde heel graag merkkleding, maar daar was absoluut geen geld voor. Wanneer ik, net als mijn klasgenootjes, mooie spijkerbroeken en Nike-gympen zou dragen in plaats van afdankertjes van een ander of van het Leger des Heils, dan zou ik erbij horen, zo was mijn gedachte. Een keer per jaar nam mijn moeder mij mee om te winkelen. Voor vijfhonderd gulden mocht ik dan kleding uitzoeken voor het hele jaar. Voor de winter, lente, zomer en de herfst. Van ondergoed, jassen en schoenen tot truien en broeken.

Een T-shirt van bijvoorbeeld Levis, zat er voor mij niet in. Mijn moeder legde iedere week tien gulden weg, zodat ze na een jaar sparen, die vijfhonderd gulden bij elkaar had. Ze verstopte het geld voor mijn vader, want anders ging mijn kledinggeld op aan drank. Een keer vond mijn vader het spaargeld toch en verzoop het hele bedrag in een avond in de kroeg. Het gevolg was dat ik het dat jaar moest doen met de kleding van het jaar daarvoor.

Toen ik dertien jaar was nam ik alle bijbaantjes aan die ik maar kon vinden. Ik begon 's morgens met een krantenwijk. Dan ging ik naar school om vervolgens 's avonds de rekken te gaan vullen in de plaatselijke supermarkt. Maar ik ging ook bollen pellen en lelies pluizen; alles deed ik om aan geld te komen. Toen ik zestien werd, mocht ik in de horeca werken. Dat deed ik dan ook zoveel mogelijk. In het weekend en alle vakantiedagen werkte ik in een herberg waar ik achter de tap en in de bediening stond. Het geld dat ik verdiende gaf ik voor het grootste deel aan mijn moeder. Zij kocht nooit kleding voor zichzelf en bezat zelfs geen goede schoenen. Ze cijferde zich volledig weg voor mijn vader en werkte vaak meer dan tien uur op een dag. Dat betekende dat ik veel met mijn vader alleen was en de ruzies waren dan niet van de lucht. Verbaal won ik het glansrijk. Ik had altijd een reactie klaar of ik lachte hem recht in zijn gezicht uit. Uit frustratie begon mijn vader mij te slaan. Doordat hij voortdurend in benevelde toestand verkeerde, kwamen zijn klappen vaak niet aan, maar het kwam ook wel eens voor dat ik met een blauw

oog naar school moest.

Mijn moeder had een keer bewust geen drank in huis gehaald. Mijn vader werd woest. Hij rende naar boven, pakte de sieraden die mijn moeder van haar ouders had geërfd, en bracht ze naar de lommerd. Met het geld dat de sieraden opbrachten, die een emotionele waarde voor mijn moeder hadden, zoop hij zichzelf helemaal klem in de plaatselijke kroeg. Hij bleef dagen weg. Mam kwam erachter dat hij onder een brug sliep en op straat zwierf en nam hem weer mee terug naar huis. Ze hield, ondanks alles, gewoon te veel van hem. Wanneer ik haar vroeg waarom ze niet bij hem wegging, kreeg ik geen realistisch antwoord. Ze zei alleen maar: “Lieverd, ik hou gewoon van die man. Als ik hem in de steek laat dan drinkt hij zichzelf dood en dat wil ik niet op mijn geweten hebben. Ik wist waar ik aan begon toen ik met hem trouwde.”

Kortom, mijn jeugd was verre van gelukkig. Ik had geen vriendinnen en op school werd ik door iedereen genegeerd. Ik werd niet echt gepest; ik hoorde er gewoon niet bij.